

Sygn. akt II C 765/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: staż. P. O.

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę kwoty 10.760,98 zł

- zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz R. P. kwotę 7.489,62 zł (siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych i 62/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz R. P. kwotę 976,92 zł (dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych i 92/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- zwraca na rzecz R. P. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 800 zł (osiemset złotych) uiszczoną w dniu 2 września 2014 roku i zaksięgowaną pod pozycją 2411 141217 tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego;
- nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 423,95 zł (czterysta dwadzieścia trzy złote i 95/100) na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego wypłaconego tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa.

Sygnatura akt II C 765/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 września 2013 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S., R. P. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.760,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 21 lutego 2013 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, podczas którego pojazd powódki marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił koszty naprawy pojazdu powódki na kwotę 20.575,97 złotych, wartość rynkową pojazdu sprzed zdarzenia szkodzącego na kwotę 22.300 złotych, zaś wartość rynkową uszkodzonego pojazdu na kwotę 12.485 złotych i przyjął, że szkoda miała charakter szkody całkowitej. W związku z tym wypłacił na rzecz powódki kwotę 9.815 złotych. Powódka zakwestionowała wycenę pojazdu przed szkodą dokonaną przez pozwanego i zakwalifikowanie

szkody jako całkowitej. Podniosła także, że w kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez pozwanego wykazany został znacznie niższy koszt naprawy blacharsko lakierniczej w porównaniu z cenami rynkowymi w kwocie 3.355,16 złotych, a powódka za powyższą usługę zapłaciła 8.848,27 złotych. Ponadto, w ocenie strony powodowej w kalkulacji kosztów naprawy nie został przez pozwanego uwzględniony koszt wymiany pompy (...), która winna zostać również wymieniona. W ocenie powódki, na łączny koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w przedmiotowej sprawie składały się następujące należności: koszt części zamiennych w kwocie 9.598,70 złotych brutto zgodnie z kalkulacją kosztów naprawy sporządzoną przez pozwanego, koszt wymiany zespołu hamulcowego w wysokości 2.129 złotych brutto oraz koszt naprawy blacharsko – lakierniczej w kwocie poniesionej przez powódkę w wysokości 8.848,27 złotych.

(pozew k. 3-8, pełnomocnictwo k. 38)

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 grudnia 2013 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska podniesiono, że pozwany kwestionuje zgłaszane przez powódkę żądania zarówno co do zasady jak i co do wysokości. W jego ocenie nie ma podstaw do kwestionowania rozliczenia przedmiotowej szkody jako całkowitej, gdyż powódka celowo zaniżyła koszty naprawy w celu rozliczenia szkody w oparciu o koszty naprawy, a to nie jest w żadnej mierze uzasadnione. Wskazał również i na ten fakt, że pojazd powódki posiadał wcześniejsze uszkodzenia i był wcześniej naprawiany w zakresie napraw blacharsko – lakierniczych, co wynika z różnicy w grubości lakieru oraz śladach szpachli, co przy przyjęciu zasadności naprawy pojazdu w zakresie zgłaszanym przez powódkę doprowadzi do wzbogacenia po jej stronie.

(odpowiedź na pozew k. 54-55,, pełnomocnictwo k. 97, odpis KRS k. 92-96)

Na rozprawie w dniu 23 maja 2014 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że odsetki od dochodzonego w pozwie roszczenia powinny być zasądzone od 8 dnia po doręczeniu pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 roku. Powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych od dnia 25 czerwca 2013 roku do 8 dnia po doręczeniu pozwanemu w/w wezwania do zapłaty nie zostało przez niego cofnięte.

(protokół rozprawy z dnia 23 maja 2014 roku – k. 110-111)

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. i podjął zawieszono postępowanie z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w S. jako pozwanego.

(postanowienie – k. 205)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lutego 2013 roku w Ł. przy ulicy (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd powódki marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochód kierowany przez sprawcę objęty był w chwili zdarzenia ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(bezsporne)

Pojazd powódki został naprawiony w warsztacie samochodowym D. Ł. w R.. Koszt tej naprawy, który obejmował również koszt naprawy blacharsko – lakierniczej, nie obejmujący zakupu części, wyniósł łącznie 8.848,27 złotych. Załatwianiem spraw związanych z naprawą pojazdu powódki zajmował się jej syn M. P.. On również zakupił wszystkie części użyte do naprawy pojazdu. Części te kupował na portalu aukcyjnym Allegro, na co nie miał rachunków.

(faktura VAT nr (...)) – k. 32; zeznania świadka M. P. – k. 113)

W dniu 14 listopada 2013 roku pojazd powódki marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został sprzedany za kwotę 20.500 złotych.

(umowa – k. 121).

Zakres koniecznej naprawy pojazdu powódki został ustalony w oparciu o dokumentację zdjęciową zabezpieczoną w toku likwidacji szkody przez strony oraz przebieg zdarzenia opisany przez powódkę. Ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 21 lutego 2013 roku z wykorzystaniem części oryginalnych i alternatywnych wynoszą 19.784,81 złotych. Na te kwotę składają się: zasadny koszt wymiany zespołu hydraulicznego (...) w kwocie 1.716,07 zł (1.395,18 zł netto), koszt zakupu pozostałych części zamiennych – 10.666,38 zł oraz koszt robocizny i prac blacharsko-lakierniczych w kwocie 5.990,28 zł (przy założeniu średniej stawki za roboczogodzinę na poziomie 100 złotych). Wartość przedmiotowego pojazdu na dzień 21 lutego 2013 roku według stanu sprzed kolizji wynosi 26.700 złotych, a jego wartość w stanie uszkodzonym 13.700 złotych. Naprawa pojazdu nie spowoduje wzrostu jego wartości, bez względu na rodzaj zastosowanych do naprawy części.

W odniesieniu do części zamiennych, za uzasadnione przyjąć należało ceny części bez potrąceń według danych A. (...), aktualnych na dzień szkody, odpowiadającym danym głównego importera oraz dostarczane przez niezależnych dystrybutorów części alternatywnych. Przy ustalaniu wartości części zamiennych niezbędnych do ustalenia zakresu koniecznej naprawy przedmiotowego pojazdu przyjęto w znacznej mierze koszt zakupu części identycznych (I) jak części w pojeździe powódki.

(opinia biegłego A. K. k. 144-189)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 29 marca 2013 roku, pozwany poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania w łącznej kwocie 9.815 złotych, które zostało wypłacone.

(decyzja k. 17)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 roku powódka wezwała pozwane towarzystwo ubezpieczeń do wypłaty dalszego odszkodowania w kwocie 8.567,99 złotych w terminie 7 dni od dnia otrzymania przedmiotowego wezwania do zapłaty. Wezwania to pozwany odebrał w dniu 25 czerwca 2013 roku.

(wezwanie do zapłaty – k. 33-34, potwierdzenie odbioru – k. 35)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, zeznaniach świadka M. P., które uznał za wiarygodne oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2015 roku Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania powódki w charakterze strony z uwagi na jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w tym dniu. W ocenie Sądu nie zachodziły żadne obiektywnie usprawiedliwione okoliczności, aby niestawiennictwo powódki na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 roku można był uznać za usprawiedliwione. Na takie też okoliczności nie zwrócił uwagi Sąd pełnomocnik strony powodowej, który oświadczył, że nie jest znany mu powód niestawiennictwa powódki na terminie rozprawy.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego A. K. na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 21 lutego 2013 roku, wartości pojazdu powódki przed powstaniem szkody i wartości pojazdu po jej powstaniu. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię zarówno zapoznając się z aktami sprawy jak i na podstawie przeprowadzonych oględzin pojazdu

powódki. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Strona pozwana wносиła o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej, jednak z uwagi na nieuiszczenie w terminie zaliczki za wynagrodzenie biegłego sądowego, na podstawie art. 130 ze znaczką 4 § 5 k.p.c. dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczności wskazane w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2015 roku został pominięty.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Niniejszym pozwem powódka żądała zasądzenia na swoją rzecz kwoty 10.760,98 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), pozostających w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 21 lutego 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji z dnia 21 lutego 2013 roku uległ uszkodzeniu samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powódki. Nie była kwestionowana odpowiedzialność (...) Spółki Akcyjnej w S. za szkodę, w związku z ochroną udzieloną sprawcy zdarzenia na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nie budził również wątpliwości fakt wypłaty kwoty 9.815 złotych.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 # 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z

treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że ubezpieczyciel w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa zakwestionowała zasadność zakwalifikowania szkody w pojeździe jako całkowitej i przyjęte przez pozwanego stanowisko uznające brak zasadności dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Stanowisko powódki w tym zakresie podzielił Sąd Rejonowy orzekający w przedmiotowej sprawie. Jak bowiem zostało w przedmiotowej sprawie ustalone w oparciu o niekwestionowaną przez strony opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wartość pojazdu na dzień 21 lutego 2013 roku, według jego stanu sprzed kolizji, wynosiła 26.700 złotych, wartość w stanie uszkodzonym – 13.700 złotych, a koszt ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy spornego samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 21 lutego 2013 roku z wykorzystaniem części oryginalnych i alternatywnych - 19.784,81 złotych. Łatwe matematyczne porównanie tych wartości pozwoliło Sądowi na przyjęcie uzasadnionego twierdzenia o tym, że zakwalifikowanie przez pozwanego przedmiotowej szkody jako całkowitej nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zasadnie więc w ocenie Sądu Rejonowego, powódka dokonała wyboru sposobu naprawienia szkody, do której wyrządzenia doszło w dniu 21 lutego 2013 roku w jej pojeździe, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie w dalszej jego części sprowadzała się więc właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powódce pozwany zakład ubezpieczeń.

Nie ulega wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie, do którego odszkodowanie może ulec stosownemu obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziłyby do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012r, III CZP 80/11, opubl. www.sn.pl; w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

Jak wynika z opinii biegłego sądowego, w przedmiotowej sprawie naprawa pojazdu nie spowoduje wzrostu jego wartości, bez względu na rodzaj zastosowanych do naprawy części.

W rozpoznawanej sprawie, w związku ze sposobem zakreslenia żądania pozwu, na wysokość przyznanego powódce odszkodowania winno składać się kilka kwot.

Po pierwsze, za zasadne należy uznać żądanie wymiany pompy hamulcowej (...). Uznając zasadność żądania pozwu w tym zakresie należy wskazać jednak na treść opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, który koszt wymiany tej pompy wycenił na kwotę 1.716,07 złotych – 1.395,18 złotych + VAT (koszt pompy identycznej, jak w pojeździe powódki).

Po drugie, za zassane należy uznać żądanie zwrotu kosztów części zamiennych w pełnej wysokości dochodzonej pozwem w kwocie 9.598,70. Biegły koszt części zamiennych niezbędnych do przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed zdarzenia szkodzącego bez pompy hamulcowej wycenił na kwotę 10.666,38 złotych (9.896,99 zł – 1.395,18 zł = 8.501,81 zł +2% normalia (170,04 zł) =8.671,85 zł x 1,23 = 10.666,38 zł). Z uwagi na żądanie pozwu w tym zakresie, za zasadne Sąd uznał uwzględnienie kwoty dochodzonej pozwem z tytułu wymiany części zamiennych w pełnej wysokości dochodzonej pozwem. Przy ustalaniu wartości części zamiennych niezbędnych do ustalenia zakresu koniecznej naprawy przedmiotowego pojazdu przyjęto w znacznej mierze koszt części identycznych (I – opinia biegłego) jak części w pojeździe powódki.

Po trzecie, za zasadne należy uznać przyznanie powódce kosztów robocizny, kosztów dodatkowych oraz kosztów prac blacharsko – lakierniczych w wysokości określonej w opinii biegłego sądowego w kwocie 5.990,28 zł. Przyczyną takiego rozumowania Sądu jest kilka, a należy ich upatrywać w treści opinii biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej. Jak wskazał biegły w swojej opinii, jak wykazały oględziny pojazdu powódki po szkodzie z dnia 21 lutego 2013 roku pojazd został naprawiony z pominięciem zalecanej technologii. Elementy takie jak: drzwi prawe, błotnik tylny prawy, prób prawy, listwy ochronne drzwi prawych i błotnika prawego tylnego nie zostały wymienione lecz naprawione. Podczas badania grubości powłoki lakierowej na w/w elementach zauważono znaczne ilości masy szpachlowej, gdzie miernik wykraczał poza zakres roboczy. Ponadto naprawy dokonano nieprofesjonalnie i niechlujnie, co skutkowało pęknięciami powłoki lakierowej i masy szpachlowej w miejscu napraw oraz licznymi ubytkami warstwy wierzchniej tzw. klaru na lakierowanych elementach. Zaobserwowano brak halogenu przeciwmgielnego i listwy lewej zderzaka. Elementy takie jak: ochrona zderzaka przedniego, krata zderzaka przedniego, wspornik modułu (...), rama pomocnicza zawieszenia przedniego, miska olejowa nie zostały w ogóle wymienione. Mając na uwadze poczynione powyżej okoliczności oraz uzyskane przez biegłego od nowego właściciela pojazdu oświadczenie, że po jego zakupie nie doszło do innych uszkodzeń prawego boku pojazdu, a także nie dokonywał on w tym pojeździe żadnych napraw stwierdzić należało, że pojazd należący wcześniej do powódki nie został przez warsztat samochodowy D. Ł. naprawiony i doprowadzony tym samym do stanu sprzed zdarzenia szkodzącego. Tym samym za zasadne, w ocenie Sądu jest przyznanie powódce z tytułu prac naprawczych i blacharsko – lakierniczych kwoty wskazane w opinii biegłego sądowego.

Pomniejszając kwotę wynikającą z powyżej przedstawionego zestawienia (1.716,07 zł + 9.598,27 zł + 5.990,28 zł) o sumę wypłaconego już odszkodowania (9.815 zł) zasadne jest zasądzenie na rzecz powódki kwoty 7.489,62 zł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem na podstawie art. 481 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. W przedmiotowej sprawie wymagalność roszczenia w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń zaktualizowała się w momencie odebrania przez ten zakład wezwania do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 roku, to jest w dniu 25 czerwca 2013 roku. Mając na uwadze określony w tym wezwaniu 7- dniowy termin na uregulowanie należności oraz kwotę zasądzoną przez Sąd w punkcie 1 wyroku, zasadnym było przyjęcie daty początkowej naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 3 lipca 2013 roku.

W pozostałym zakresie tj. żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 25 czerwca 2013 roku oraz kwotę roszczenia głównego przekraczającą kwotę zasądzoną przez Sąd w punkcie 1 wyroku, powództwo podlegało oddaleniu. Omyłkowo rozstrzygnięciu temu Sąd nie dał wyrazu w jednym z kolejnych punktów wyroku z dnia 1 lutego 2016 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. W niniejszej sprawie powódka wygrała proces w 70 %, a przegrała w 30 %.

Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 2.956 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu 539 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) z opłatą skarbową – 17 zł.

Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 3.217 zł, na którą złożyły się: 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) z opłatą skarbową – 17 zł oraz zaliczka na biegłego – 800 zł.

Łączne koszty wyniosły kwotę 6.596,95 zł. Złożyły się na nie koszty powyżej opisane poniesione przez strony oraz koszt opinii biegłego do spraw techniki samochodowej w kwocie 1.223,95 zł. Z uwagi na wynik postępowania i fakt, że powódka powinna ponieść koszty w wysokości 1.979,08 zł (30% x 6.596,95 zł), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 976,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku).

Koszty wyłożone w toku procesu tymczasowo przez Skarb Państwa to kwota 423,95 zł z tytułu części wynagrodzenia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, które Sąd nakazał pobrać od pozwanego towarzystwa ubezpieczeń z uwagi na wynik postępowania (punkt 4 wyroku).

Na podstawie art. 80 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd zwrócił na rzecz powódki R. P. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 800 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.